

ŚWIĘTOŚĆ – DAR, KTÓRY TRZEBA ROZWIJAĆ

„Dzieło Chrystusa-Kapłana i Jego Ciała, czyli Kościoła, jest czynnością w najwyższym stopniu świętą”, jak uczy Sobór Watykański II w Konstytucji o świętej liturgii (*Sacrosanctum Concilium*, nr 7). Świętość ta jednak nie może mieć charakteru statycznego i odnosić się jedynie do osób i czynności najświętszych, lecz ma być budowana w życiu każdego wyznawcy Jezusa Chrystusa. Uświadamiał to św. Jan Paweł II: „Kościół został założony z myślą o człowieku. [...] Pierwszym celem działalności Kościoła jest uświęcenie człowieka, gdyż tego pragnie wieczna Miłość Boga w Trójcy. [...] Misja, która mi została powierzona nie polega na niczym innym, jak tylko na tym, aby uświęcać siebie i innych, samemu żyć zgodnie z Bożym planem zbawienia i pomagać żyć według niego innym, starać się zrozumieć tajemnicę Kościoła i pomagać zrozumieć ją innym” (Jan Paweł II, przemówienie z 28 czerwca 1982 r.). Tajemnica ta jest w istocie tajemnicą świętości, bo to właśnie świętość, jak pisał św. Jan Paweł II „lepiej niż cokolwiek innego wyraża tajemnicę Kościoła” (*Novo millennio ineunte*, nr 7).

Świętość, pod różnymi aspektami, stała się właśnie swoistym tematem kolejnego numeru „Wrocławskiego Przeglądu Teologicznego”. W pierwszej części skoncentrowaliśmy się na teologii duchowości. D. Baranowska daje podstawy pod obraz świętości, *sacrum*, jako daru, który łatwo jest utracić. W nieco innym aspekcie świętość została przedstawiona przez A. Gładkowską, która ukazała Boga Arystotelesa i Boga Jezusa Chrystusa w relacji do bogów współczesnego człowieka. Kolejne dwie propozycje to opracowanie elementów świętości. Siostra K. Feduś zaprezentowała Teresę Wielką w życiu i pismach Edyty Stein, a H. Szyller przedstawiła cierpienie i wolę Bożą u świętej Faustyny Kowalskiej.

Druga część koncentruje się na ważnych elementach świętości, które zostały wyrażone w tekstach biblijnych, dokumentach Magisterium Kościoła i w różnych opracowaniach teologów. Najpierw więc M. Dąbrowski ukazał rozmowę Jezusa z Nikodemem, jako dyskusję rabiniczną. K. Pilarczyk skomentował powstanie dokumentu Komisji ds. Kontaktów Religijnych z Judaizmem „«Bo dary

łaski i wezwanie Boże są nieodwołalne» (Rz 11, 29). Refleksje o kwestiach teologicznych odnoszących się do relacji katolicko-żydowskich z okazji 50. rocznicy «Nostra aetate». Kolejne dwa artykuły skupiają się na opracowaniach teologów. P. Beyga ukazał aspekty odnowy liturgii w refleksji teologicznej J. Ratzingera, a ks. M. Grütering zaprezentował rozumienie pojęcia *selbstmitteilung* w dziełach K. Rahnera.

Trzecia część prezentowanego zeszytu koncentruje się na aspektach katechetycznych. Ks. J. Kowalczyk opracował zagadnienie tekstów literackich, które spotykamy w podręcznikach do religii dla gimnazjum, a ks. R. Kowalski omówił wizję człowieka w nauczaniu ks. Aleksandra Zienkiewicza.

W części poświęconej historii Kościoła znalazły się dwa artykuły. Ks. P. Jędrzejski zaprezentował apologię uwięzionego biskupa wrocławskiego Tomasza I w 1256 r. A. Sutowicz zaś ukazała recepcję elementów mistyki średniowiecznej w inkunabule *Auslegung der heiligen Messe* z biblioteki klarysek wrocławskich.

Różnorodność przedstawionego czytelnikom materiału świadczy o wielokierunkowych badaniach, które prowadzone są w środowisku naukowym związanym z Papieskim Wydziałem Teologicznym we Wrocławiu. Cieszymy się, że nasze czasopismo zyskuje coraz większą popularność nie tylko wśród doktorantów, którzy pod kierunkiem swoich opiekunów naukowych sprawdzają swoje umiejętności prowadzenia dyskursu naukowego, lecz także w gronie cenionych badaczy na terenie Polski, a nawet poza jej granicami.

Ks. Sławomir Stasiak
Redaktor naczelny